

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

In eadem, Sermo CIX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50232)

cerdos, non amittas quod tibi diuina dedit & concessit auctoritas, induere sanctitatis stolam, præcingere baltheum castitatis, sit in velamento capitis tui Christus: Crux in frontis tui munimine perseveret, pectori tuo appone diuinæ scientiæ sacramentum, in odorem thymiana semper meditationis accende, arripe gladium Spiritus, altare cor tuum pone: & sic corpus tuum admoue Dei securus ad victimam, Deus fidem, non mortem quarit: vorum, non sanguinem sinit: placatur voluntate, non nece. Hoc probat Deus *Gen. 22.* ad hostiam Abrahamæ sancti filium cum poposcit. Nam quid aliud Abraham quam corpus suum immolabat in filio? Quid aliud Deus quam fidem requirebat in patre, qui filium sicut offerri iussit, sic non permittit occidi? Tali ergo homo confirmatus exemplo, offer corpus tuum, & non solum macta, sed etiam seca per omnia virtutum membra. Quia toties tibi vitiorum artes moriuntur, quoties à te Deo viscera fuerint immolata virtutum. Offer fidem, ut perfidia sit punita: immola ieiunium, ut voracitas cesset: sacrifica castitatem, ut moriatur libido; impone pietatem, ut deponatur impietas; inuita misericordiam, ut auaritia deleatur, & ut consumatur stultitia, semper sanctitatem conuenit immolare: sic fiet corpus tuum tua hostia, si nullo peccati iaculo fuerit sauciata. Viuit corpus tuum homo, viuit, quoties à te Deo virtutum vita vitiorum mortibus immolatur. Non potest mori qui vitali gladio meretur occidi. Ipse autem Deus noster, qui est via, veritas & vita; & à morte nos liberet, & perducatur ad vitam.

In eadem, Sermo CIX.

Quoniam præcedens sermo tantum primordia cogit apostolicæ lectionis, nunc de his quæ sequuntur,

quantur, quod Dominus inspirat audiamus, sic enim
Rom. 12. cœpit: *Obsecro, inquit, vos, per misericordiã Dei, ut exhibeatis corpora vestra hostiã viuã.* Nunquid Apostolus sic dicendo, sola corpora digna diuinis hostiis probat? & animas velut reprobas aut tacet, aut præterit, aut relinquit? Nonne anima de cœlo est, corpus è terra? hoc regitur, regit illa: illa dominatur, hoc seruit? hoc viuit, viuificat illa: illa manet, hoc deficit? hoc a tates patitur, illa nescit? & ad extremum mors, quæ tantum dominatur in corpus, nec anima præsentē contingit? Et quid est quod tacetur anima, & solum corpus ad Dei hostiam sic vocatur? Fratres, hic Apostolus honorat corpus, non minorat animam. Nam corpus quod capiunt peccata, quod delicta vinciunt, quod deprimunt crimina, quod vitia corrumpunt, quod deiiciunt passionēs: hoc Apostolus cupit soluere, liberare studet, laborat attollere, expirare contendit, ut corpus ad originem animæ conscendat, non anima descendat corporis ad naturam: & corpus animam comitetur ad cœlum, non anima corpus sequatur ad terram. Audi scripturam, dicentem, anima qualibus & quantis corporis aggruetur, Corpus quod corrumpitur aggrauat animam: & deprimat terrena cogitatio sensum multa cogitantem. Ergo non deponi animam, sed corpus Apostolus vult leuari: & animam & corpus, id est hominem totum, ad hostiam sanctam, ad placitum Deo sacrificium vult venire. Quod autem & anima sit Dei
Psal. 50. sacrificium, Psalmista declarat, dicens, Sacrificium Deo Spiritus contrioulatus. *Vt exhibeatis corpora vestra hostiam viuam, sanctam, placentem Deo.* Quia non homo ex eo quod viuit, placet: sed placet ex eo, quod bene viuit: nec ex eo fit homo hostia si se Deo offerat, sed si sanctè offerat Deo. Quātū enim immaculata
victima

viſtima placat Deum, tantū Deū viſtima, ſi maculata fuerit, exacerbat. Audi dicentē Deū, Non offeras mihi claudū, nō luſcū, nō mortis contagione pollutum, ſed maturum ſine macula. Hinc eſt quod Apoſtolus vi- uam Deo petit hoſtiam. Ergo fratres, ſi nos ipſius propitiationis in- cenſum.

Deſunt nonnulla. Probat hoc Cain, qui cum Deo Gen. 4. parua à quo totum perceperat ingratus Pontifex ſic diuiſit, vt quod erat peſſimum, hoc adoleret alta- ri: quod erat optimum, in ſuam reſeruaret offeſſam: denique cum ſua ſuo male cū patitur auctore, ſe ſuoſque poſteros & à vita, & ab humano genere per- diuiſit. Ergo Abel ſequamur ad præmium, non Cain comitemur ad pœnam. Abel agnum portans ad Dei ſacrificium, ſicut agnus aſſumitur: Cain geſtans ſibi ſtipulam, fomentum ſibi per quod exureretur, inue- nit. *Vi exhibeatis corpora veſtra hoſtiam viuam, ſanctam, placentem Deo, rationabile obſequium veſtrum* Quantum placat obſequium quod ratione ſubnixum eſt, tan- tum quod rationem non habet, exacerbat. Rationa- bile obſequium, quod non præſumptione turbatur, non temeritate confunditur, non violatur illicitis, non ſimulatione fucatur. Ad obſequium Regis mi- litaris ſtatio contremiſcit: humana dominatio exi- git ſolicitam ſeruitutem, ad arbitrium iubentis ti- mor obedientis inuigilat: quia & cauta deuotio præmium iuſtæ remunerationis acquirit, & teme- ritatis pœnam præſumptrix ſeruitus non euadit. Quis non vocatus ad aulæ regalis ſe proripit ſerui- tutem? Quis ſine titulo militem ſe auſus eſt proſi- teri? Quis ſine dignitatis infulis nomen dignita- tis inuadit? Et ſi hæc penes homines ſolicita, cau- taque ſunt, ſi ratione conſtant, ſi conualeſcunt ordi- ne, ſi tremore ſeruantur: quanto pene Deum magis
cauta

cauta est deuotio, magis tremenda seruitus, magis sollicitus cultus, vt diuinum ratione præter obsequiū: *Rationale, inquit, obsequium vestrum.* Obsequium ratione calens, feruor est, furor est, quod ratione non fratur. Hinc Iudaicus populus Deum dum sibi præter rationem quærit, Deum cui cum ratione seruiebat, amisit. Hinc filij Aaron dum rationis sunt immemores, dum præsumunt terrenos ignes diuinis ignibus admouere, flammam sacrificij salutaris in poenale sibi incendium commutarunt. Hinc Saul tremens regali vertice, dum putat sibi, & de sacerdotio quid licere, regnum quod acceperat, altaris temerator amisit. Hinc Iudæus dum legē sine legis ratione excolit, legis interemit auctorem. Hinc Gentilis dum Deorum populis, & deorum monstris nescius rationis obsequitur, ad Dei qui vnus & verus est, peruenire non meruit seruitutem. Hinc Arrius patri se putat obsequi filium blasphemando: & dum filio dat initiū, patri finem miserandus imponit. Hinc Photinus dum coæternum patri filium negat, pater vt pater non semper fuerit elaborat. Hinc omnes hæreses dum feruntur ad diuinitatis iniuriam, dum Trinitatem mētiuntur vocabulis, blasphemis obsequuntur. Nos autem fratres, & corpora nostra aptemus in viam Dei hostiam, obsequium nostrū rationabile procuremus, vt sit fides vera, pura conscientia, mens sobria, spes firma, cor mūdum, caro casta, sanctus sensus, pius animus, tuta ratio, casta charitas, larga misericordia, vita sancta, verecundus habitus, & ad omne Christi obsequium humilitas nostrum semper comitetur incessum.

In verba